

Synpunkter på SOU 2017:60. Dnr KU2017/01534/DISK.

Ett av problemen i den nuvarande lagstiftningen har varit att lagtexten ej har varit nog tydlig av vad lagstiftaren har avsett. Detta har framförallt gällt äldreomsorg och barnomsorg, när det gäller hur mycket av omsorgen skall ske på minoritetsspråk. Det är nu en klar förbättring när man har angett att det skall vara en väsentlig del av omsorgen. Det som saknas nu är en överklagans möjlighet för individer om deras behov ej blir tillgodosedda. Genom att i lagstiftningen stärka individens möjligheter att utkräva sina rättigheter skulle individerna få större möjligheter att agera. När detta har saknats idag så har vissa aldrig kunnat hävda sina rättigheter och lagen har inte haft någon större praktisk betydelse för individen.

Rätt att överklaga skall vara med och till det skall det vara kopplat ett vite om inte kommunen följer lagstiftningen, i annat fall tar det väl 10 år innan vi kan hävda våra rättigheter. En annan möjlighet är att det skulle gå att göra avdrag på statsbidraget om kommunen inte uppfyller sina skyldigheter som förvaltningskommun.

Utredaren har helt förbigått urfolket samerna när det gäller organisationsbidrag. I sametingets regleringsbrev ingår inte minoritetspolitiken för de statliga medel som sametinget erhåller. Det är svagt att utredaren inte anser att organisationer som företräder samerna har behov av organisationsstöd. Det är lika viktigt att samerna ska kunna utöva sin egenmakt som de övriga nationella minoriteterna.

Idrott är viktigt inslag för samer men det är svårt att finansiera den med kommunala medel för då kommer kravet att även majoritesbefolkningen skall ingå. Då förloras syftet med sammankomsten som är att träffas och använda det egna språket samt även utöva andra kulturaktiviteter. Detsamma gäller då medel söks från Riksidrottsförbundet. De samiska organisationerna har därför ett stort behov av ett organisationsbidrag som tar hänsyn till vår kultur och vårt behov av att umgås med samer och andra urfolk.

Tillsynsmyndigheterna har enligt min uppfattning fungerat bra hittills och jag har svårt att förstå varför man skall ändra på detta förhållande. De är idag inkörda på problematiken och det tar tid för en ny myndighet att skaffa kontaktnät samt lära sig vad som är problematiskt i minoritetslagstiftningen. Uppföljningsmyndigheterna skall ha fortsatt uppdrag och tilldelas ökade resurser så att de kan utveckla och fördjupa uppdraget i dialog med de nationella minoriteterna, förvaltningsmyndigheter. Om detta inte skulle bli fallet så tappar vi tid och framförallt värdefull kunskap.